

Примірка земного життя

Розділ 1

Авантюрна муза

Десь на квітучій горі Гелікон, що межує з золототерим Олімпом, нудилася одна з дочок Зевса – муза танцю. Богиня відкинула назад довге хвилясте пасмо розкішного волосся кольору чорного шоколаду і показала блідий овал обличчя з великими мигдалеподібними ясно-зеленими очима, ідеальним, ледь кирпатеньким носиком та криваво-червоними губенятами. Її досконале білосніжне вбрання, що обвивало струнку фігуру, завершувало цей образ вічності. Вона задумливо дивилася на танцмайданчик, на якому вже декілька тисячоліть виконувала лише нетлінний вальс та жорстокий, але такий прекрасний балет.

Раптово Терпсіхора саянула хитрою посмішкою. Муза була однією з тих небагатьох богів, які частенько навідуються до смертних, аби подарувати їм привітність долі чи налякати нарцисів. Не дивно, що покровителька мистецтва рухів з'являлася лише до танцівників подихом натхнення у створенні геніальної хореографії або незламною силою волі, яка допомагає долати труднощі невдач новачкам. Як же інколи боляче дарувати недостойним ідеї постановок і не мати права їх самій втілити в життя, адже статус ідеалу не дозволяє здешевлювати власний талант. Але одна зі смертних, Ангеліна зі слов'янської країни варварів, по-справжньому зацікавила богиню. Самозакоханій, як і всі у її родині, Терпсіхорі навіть декілька разів здалося, що вона їй рівня у танці. Нудьга та досконала одноманітність змусили музу звернутися до людини за допомогою...

Ангеліна вкотре тренувалася у своїй кімнаті під музику мобільного, коли раптом перед дівчиною щось засяяло – і поряд опинилася муза, яка розважливо відмовила собі в ідеї з'явитися перед людиною у саяві своєї слави, адже добре пам'ятала долю своєї мачухи, матері Діоніса, але все ж в елементарний пафос залишила, отож ефектності цій появі було не позичати...

- Не бійся. Я не прийшла карати тебе, а просто хотіла просити виконати мою волю, - абсолютно спокійно ззовні, але стримуючи внутрішній шторм, промовила богиня, - моє ім'я Терпсіхора, я – муза танцю.

Ошелешена дівчина ледве спромоглася на запитання:

- О, справді? Чим я можу Вам допомогти? – Ангеліну аж пересмикувало від фантастичності всього, що вона бачить своїми очима.

- Я хочу навчитися сучасним танцям. Для цього мені потрібно просто помінятися з тобою ролями : я залишусь тут – ходитиму до танцювальної та навчальної шкіл, гулятиму з твоєю компанією по диско клубам і хоч трохи поживу в повноцінній звичайній сім'ї, а ти – побуваєш на Олімпі: спробуєш нектар та амброзію, відчуєш абсолютне здоров'я, потоваришуєш з найдостойнішими богинями. Рівно ж через двадцять чотири години ми повернемося на свої місця і продовжимо виткану мойрами долю. Ми схожі як дві краплі води(це можеш розцінювати як комплімент), отож варто лише змінити одяг і зачіску . На цей час я відмовлюсь від своєї могутності , і в мене залишиться лише талант до танців і вміння надихати. Ти ж зможеш літати над хмарами і з легкістю робити те, що серед людей називається ілюзією, але все буде по-справжньому, вичакловувати щось вагоме ти не навчишся за день, хоча можеш і спробувати. Я віддаю тобі свої перлові намисто та тіару, подаровані Гефестом, аби ти змогла живою побачити інших богів у саяві слави.

- Невже це все не сон? Хіба можливо побувати в раю і повернутися до звичайного життя?

- Звісно, мені не важко забезпечити тобі комфорт. То як? Згодна?

- Ну, не знаю...

Розділ 2

Муза в джинсах

Ангеліна рішуче простягнула руку назустріч спокусі. Навколо все засяяло. Дівчина опинилася на Олімпі серед богів та нескінченних насолод. Залишимо її на якийсь час та повернемося до Терпсіхори...

...Муза саме починала перевтілюватися : замість білої мантиї – тісна футболка та вузесенькі джинси, вічно босі ноги тепер невпевнено тремтіли в аїрмаксах. Перебравши так гардероб звичайної дівчини, богиня рішуче підступила до дзеркала з гребінцем та торбою з хитромудрими предметами(плойка, електрощипці, пінка, фен...) На диво, вона досить легко скрутила пучок і збризнула лаком для волосся. На черзі загрозливо стояла косметичка. Це зайняло найбільше часу, і якби не постійна успішність будь-якої богині, їй так би й не вдалося виглядати переконливо. Поверх одягу муза накинула модний шарф. Сучасний ланцюжок з підвіскою та браслет допомогли краще вжитися в образ. На згадку про Олімп богиня залишила лише подаровані матір'ю сережки, які, за її словами «нашіптують» поради і допомагають слухати своє серце. Звісно, манікюр вийшов просто «божественний». Парфуми з ароматом шоколаду завершили перевтілення.

Терпсіхору тепер не впізнати! Вона з цікавістю розглядала кімнату: порівняно з райським Олімпом, тут просто темниця, але в'язниця з купою секретів та загадок. Меблі не справили особливого враження, але те, що було всередині чисельних шухлядок та шкатулочок, дійсно захоплювало.

Муза із зацікавленням слухала музику в навушниках, намагалася хоч що-небудь зрозуміти в «iPhone» і з добрих півгодини відкривала ноутбук.

Раптом почувся голос жінки:

- Ангеліно, доню, йди обідати!

Застукана знеацька богиня завмерла зі скринькою, повною біжутерії, в руках...

...Намагаючись стримати хвилювання, Терпсіхора вийшла в передпокій. Тут не було жодної з тих новітніх цікавинок, що так і манять до себе.

Глибоко вдихнувши, богиня рішуче відчинила двері кухні та переступила поріг. Приміщення було оформлене скромно, але елегантно та стильно. Помаранчевий колір лоскотав апетит. На одному зі стільців сидів чоловік років тридцяти п'яти, від якого так і пашіло здоров'ям. Високого зросту мускулистий брюнет з нетерпінням позирав на тацю, що стояла на столі. Його дружина в цей час доробляла салат. Ця тендітна струнка жінка дуже нагадувала своєю вродою Ангеліну.

Богиня ледве видавила з себе:

- Привіт, мамо, привіт, тату...

Кивком голови псевдобатьки відповіли на привітання. Перед Терпсіхорою постала ще одне випробування, яке крилося у вигляді тарілки, повної високоякісних макаронів, политих овочевим соусом. Після амброзії та нектару такий обід нагадував помії.

Нишком глянувши на «прийомного тата», богиня зрозуміла, що цю дивовижну страву їдять тим чотирирубчиком, що виблискував зліва від її тарілки. Невміло схопивши цей «металевий предмет», вона занурила його в підозрілу масу, яку їй презентували як обід та повільно піднесла до рота. Борошнянотоматний смак дратував язик. Специфічний аромат задурманював розум. У відчай Терпсіхора потягнулася до склянки киселю, після якого її почало нудити. Салат з морською капустою лише погіршив ситуацію. Не розтуляючи рота, дівчина пробурмотіла здивованій «матері», що і так сита, вискочила з кухні і сіла на диванчику в передпокої.

«Мама» вийшла за нею:

- Доню, як ти себе почуваєш? Щось трапилося?

- Ні, все добре... Просто апетиту немає...

- Розкажи, як твої успіхи. Ти вже підготувалася до сьогоднішнього звітного концерту? – намагалася згладити ситуацію жінка...

- Звичайно, - дещо нерішуче вимовила муза.

- Впевнена, що ти знову станеш королевою сцени, моя танцюристка!

Богиню виручив дзвінок-нагадування на мобільному, що сповіщав про початок змагань у танцювальній школі.

- Дякую, мамо! Але мені вже пора, - з посмішкою сказала дівчина і, закинувши спортивну сумку на плече, побігла назустріч новим відкриттям.

Розділ 3

Муза серед загадкових колісниць

Терпсіхора з огидою спускалася по сіруватих запилюжених східцях, гидливо спираючись на відполіровані частим з'їждженням перила. Навколо простягалася, яка, на жаль, тхнула сигарами та потом. Після золотого Олімпу під'їзд здався богині царством Аїда. Нарешті Терпсіхора обережно доторкнулася до металевих дверей з домофоном. Справа від неї мерехтіло зелене світляне коло, що оточувало загадково випнуту і, мабуть, рухому кулю (це кнопка). Муза вирішила ризикнути і доторкнулася до неї – почувся верескливий писк, який, на щастя, не був занадто голосним. Природньо, що богиня відразу відсахнулася, але згодом спробувала знову. Цього разу вона уже зрозуміла принцип роботи і врешті-решт вибралася надвір.

Зліва розкинувся мініатюрний рай для смертних (сквер – декілька лав, оточених клумбами, квітучими деревами та кущами). Справа – яскравий набір якихось дощечок і залізячок, на яких бавилися малюки.

Раптом Терпсіхора помітила за чотири сотні ліктів від себе великі криті металом і склом колісниці без коней. Вони дуже швидко металися у різних напрямках. Муза впевненою ходою вирушила до них. Обабіч цього дивного шляху поспішно чимчикували смертні. Часом один з них перетинав цю широченну дорогу по паралельно розстелених однаковісіньких білих полотнах і продовжував свою подорож з іншого боку. Звичайно, богиня не могла пропустити такого експерименту і пішла слідом за черговим смертним, що простував до тієї білизни.

З обох боків шугали ті дивні колісниці, але як тільки Терпсіхора ступила на загадкову смужку – ці купи металу, скла і якогось на вигляд пружного матеріалу (гуми) відразу зупинились і поштиво дозволили перейти музі через дорогу. Невже навіть неживі предмети відчувають богів і виражають їм свою повагу?

А ось і омріяна будівля танцювальної школи! Хоч і безстильно сірого кольору, але з великими вікнами, що товаришують з денним світлом. Важкі дерев'яні двері наче кидали виклик тендітній дівчині, отож Терпсіхора якомога жіночнішою ходою вирушила у напрямку своєї довгоочікуваної примхи, подумки прогножуючи майбутні пригоди. Якби вона тільки знала, хто чекає на неї за цими дубовими дверима...

...Скрегіт благородного дерева поранив музичний слух богині. Тендітна рука з шляхетним манікюром контрастувала з грубістю храму мистецтва. Вестибюль привітав ароматами парфумів, перемішаних зі смородом поту.

Струнка, могутня постать, залишаючись непомітною спостерігала за Терпсіхорою, передбачливо ховаючись у натовпі...

Якось рудоволоса смертна мало не задушила музу традиційними обіймами і, безперервно торохтячи, повела до гардеробу.

Тут уже Терпсіхора розгубилася. Як вона повинна змінити вбрання у цьому жахнучому приміщенні? Довелося використати весь свій надземний потенціал, щоб за допомогою Ангелініних стрічок та кружев стати готовою до заняття балериною, не опускаючись до негідного переодягання.

Отож, непомітно для інших вона умудрилася змінити джинси на лосіни, натягнути пачку і видати футболку за трико.

Зала для занять була слабким блиском музиною закутка на Геліконі, але все ж нагадувала житло богів-жебраків, а не палац смертних... Заграла якась недолуга музика для розминки, але ніжки істинної танцівниці спрагло накинулися і на цю мелодію. Потрійний пірует, кабріоль, шпагат у повітрі, декілька пай елегантний реверанс нагадали про домівку. Зайшла хореограф – і почався урок. Почали із загальної зарядки. Це здалося богині зайвим, адже, на її думку, справжній талант не може залежати від фізіології опорно-рухової системи. На розтяжці спина Терпсіхора знову всіх здивувала, адже складалася втрое за частку секунди, безперервно усміхаючись і запевняючи ошелешених подруг Ангеліни, що це зовсім дуже легко. Отож мінусові шпагати нашої героїні всі вже сприйняли як звичайне диво.

За усім цим через вікно наглядала та сама таємнича постать, яка з закінченням занять поспішила повернутися в приміщення танцювальної школи...

Розділ 4

Музина слабкість до золота

На превелике щастя, всі бальні сукні Ангеліни, як і будь-якої іншої учениці, зберігалися в окремій величезній шафі. Незважаючи на здивовані погляди дівчат, богиня невимушено залізла всередину і спокійно прикрила дверцята, щоб переодягнутися наодинці. Темрява і специфічний запах засобу від тлі знову нагадали їй розповіді батька про царство Аїда. Присвічуючи присвоєним телефоном, муза розглядала всі можливі варіанти. Спершу на очі потрапила занадто звичне біле плаття – досконале, але побутове для богині. Як же важко відмовлятися від рідного! Але поставлена ціль розбавити солодке життя неідеальним змусило силоміць перевести свій погляд. Далі на черзі аж палахкотіла в темряві криваво-червона сукня для пристрасного танго, але Терпсіхорі стало соромно за те, що вона змогла навіть спокійно подумати, що її вбрання буде яскравіше навіть за неї, отож, зрівнявши свій колір обличчя з відтінком вогняної тканини, богиня різко відмовилася навіть від таких припущень. Жовтенький, наче банан, костюм для самби був настільки земний і банальний, що не був удостоєний і п'ятисекундного огляду. Ясно-блакитний комплект здався милим і стильним, але не більше. Необхідно було швидко відшукати щось розкішне для вальсу, а все

більш-менш підходяще для цього танцю ніяк не могло пройти жорстокий відбір. Нарешті вибагливий погляд богині зупинився на грандіозній золотій осяйній сукні. Мабуть, люди й досі так і не оцінили елегантності цього кольору. На тканині не було дешевеньких стразів, здавалося, що самі нитки випромінюють світло. У такому буде несоромно виступити на звітному концерті... На дні шафи стояла купка якихось ремінців і паличок – естрадні босоніжки. Після декількох невдалих спроб Терпсіхора вирішила підкорити сцену звичним способом – босоніж. Можливо, за пишною сукнею ніхто не помітить спрощення костюма?

Модно пошарпаний пучок волосся богиня звичним легким доторком перетворила на елегантний естрадний вузол. Тепер її зачіска була схожа на ледь застиглу шоколадну глазурь, від якої так божеволіють гурмани, адже темні пасма волосся з аристократичним дорогим блиском хвилями розтеклися у справжній шедевр. Від декоративних рукавичок довелося відмовитися, хоча біле мереживо спокушало дівочу натуру.

Муза спокійнісінько вилізла з шафи і подалася за куліси, незважаючи на шоковані погляди. Ненав'язливо розпитавши про хореографію інших дівчат, що вже підготувалися до виходу на сцену, Терпсіхора в уяві сконструювала схему танцю і аж підстрибувала в очікуванні першого в житті парного танцю. До речі, виявилось, що Ангеліна мала бути солісткою, отож та осяйна сукня могла законно виділятися на фоні інших.

Нарешті оголосили їхній вихід... Босі ноги натхненно задріботили по холодному паркеті...

Розділ 5

Музин дебют у ритмі вальсу

Заграв вальс Чайковського – непоганий початок. Добре, що не ввімкнули якусь минулорічну пісеньку...

Терпсіхора легким стрибком опинилася на сцені, а за нею дещо сварливо поквапилися інші дівчата. Краєм ока вона бачила постаті їхніх партнерів на іншій половині підвищення. А ось і почалося акторське мистецтво – і всі танцюристи награно зображали скромні манери століття сімнадцятого: дівчата меланхолійно вдивлялися в паркет з легкою усмішкою, елегантно ковзаючи по сцені і приймаючи найдраматичніші позиції рук. В юнаків навпаки рухи були різкі, точні, чітко в ритм, хлопці синхронно кидали пристрасні погляди в бік партнерок.

Нарешті вступ скрипки сповістив про початок безпосередньо парного вальсу. Юнаки рішуче кинулися до дівчат і ефектно простягнутою рукою запросили на танець. Терпсіхора вперше підвела погляд на свого партнера... Ще ніколи богиня не бачила таких ясно-сірих променистих очей. Вони зачаровували і були заморожені самі, пронизували наскрізь душу, але боялися здатися нав'язливими. Акуратний ніс з шляхетною горбинкою нагадав їй батька Зевса. Його зблідлі від хвилювання губи ледь прирозкрилися і показали перлові зуби дядька Посейдона. Темне волосся типового бальника було щільно залаковане.

Вуста музи мимоволі розтягнулися в привітній усмішці, але, щоб себе не видати, довелося ще й ефектно підморгнути на публіку (хоч це і навряд входило в ідею хореографії), неначе це був лише елемент естрадного танцю. У цих ясных очах легко можна було прочитати здивування, але богиня наївно вдала, наче нічого не помітила.

Нарешті після щонайелегантнішого реверансу дівчина подала йому руку, відчуваючи, як щось завмерло всередині. Долоня незнайомця була тепла, але без тієї дитячої млявості, яку відчувала, коли татко попросив її навчити ходити маленького Геракла, якого мріяв привчити хоч до якогось мистецтва з дитинства.

Юнак тримав руку впевнено, хоча і дещо хвилювався. Ця дивовижна аура якимось чином через дотик перейшла і до Терпсіхори, яка перестала бути в своїх очах успішною музою з тисячолітнім стажем життєвого досвіду, а перетворилася на якусь ницу смертну, що корчить з себе бозна-що – загадкову німфу, яка розбиває серця в пошуках щастя...

Ну а коли хлопець професійно поклав їй руку під лопатку, її божественний мозок майже відключився, і лише до безумства відпрацьовані вічність рухи класичного вальсу на рівні інстинкту продовжили замість неї танець...

...Раз-два-три, раз-два-три...

Думки вертілися, наче сцена під музиними струнками ніжками, а серце вистукувала в ритмі цього злочасного танцю... Можливо, цей смертний навіть зможе конкурувати з її хорошим другом Аполоном, з яким завжди водяться музи...

...Або навіть... Ой! Про що це вона?

Розділ 6

Муза дізнається свій секрет

Чомусь музика скінчилася занадто швидко... Це несправедливо! Довелося розкланятися й побігти за куліси. Деякі глядачі з підозрою проводжали босі ноги Терпсіхори, але їй це було байдуже, адже вона не звикла звертати увагу на такі дурниці.

Тільки коли дівчата пішли переодягатися до фінальної хореографії, муза відчула біду, адже подруги Ангеліни з тривогою поглядали на неї і не розуміли безглуздої усмішки.

Нарешті Злата набралася сміливості і підійшла до богині:

- Що з тобою? Ти не помітила, з ким танцювала? А де Юра? Він захворів? Ну і де ти відкопала цього красунчика? Ангеліно!

До Терпсіхори почала долимати істина: вона кружляла у вальсі не з партнером Ангеліни, а з якимось незнайомцем, якого тут ніхто не знає, і зараз необхідно якось правдоподібно пояснити свій спокій. А й справді, де цей Юра? Може, про все домовилася ще ця достойна смертна? А в думках не переставали сяяти ясно-сірі очі...

Злата продовжувала свердлила музу здивованим поглядом скептика. Ще після хвилини мовчання рудоволоса пліткарка закотила блакитні оченята, хмикнула занадто кирпатим носиком у ластовинні, зверхньо повела плечиком і приєдналася до гурту, залишивши Терпсіхору в глибоких роздумах...

Настала пора переодягатися до фінальної хореографії (костюм ковбойки). Але в Терпсіхори було дивне відчуття, якесь приземлене, нице, чисто біологічне. У богині не може нічого боліти, ще й без вагової причини. Та й не біль це зовсім, а, як би сказали ці смертні, «дискомфорт». Ну, десь як...цей злосчасний обід! Це ж далеко не амброзія, після якої відсутні побічні ефекти. Це земна їжа-отрута зі всіма наслідками. Поставивши собі такий примітивний діагноз, муза поспішила до таємничого приміщення під назвою «дамська кімната», про яку чула від сестрички Єлени, яка своєю красою прирєкла тисячі людей на загибель...

...Довелося переодягатися поквапом. Стиль кантрі виявився кумедним для жительки вічності: тонесенькі джинси-трубочки з масивним поясом(схожий брат Геракл добув у амазонок), екстравагантна картата сорочка, недоречні високі чоботи з напівкруглими халявами, чудернацький чоловічий капелюх, довге волосся непрактично звисало хвилястими пасмами.

З попередньо підслуханих розмов, Терпсіхора знала лише, що потрібно все виконувати одночасно з іншими, але які трюки. Про це вона не мала ні найменшого уявлення. А жаль, адже в такому стилі богиня не танцювала ні разочку... Фіаско чи тріумф?...

Поки чоботи глухо човгали за куліси, муза нервово думала про виступ. Врешті-решт, вона навіть не здогадувалася, який це повинен бути танець.

Час чомусь пролетів божевільно швидко і настала пора виходити на сцену. Глибоко вдихнувши, Терпсіхора зайняла центр і завмерла в передчутті провалу... Ангеліниного провалу... Ангеліниного провалу через неї...

Всі дівчата присіли і попустили голови(початкова позиція). Різко заграла бездарна музика. Всі підхопилися і почали недолуго підстрибувати, вимахувати ногами й руками, намагаючись наздогнати ритм, виконувати елементарні акробатичні трюки. А муза все ще сиділа з опущеною головою. Тремтіла, але запам'ятовувала кожен рух чи елемент, промальовуючи в уяві його ідеальний варіант. У божественних думках складався геніальний план, хоч і в дусі Нарциса...

Розділ 7

Музина перша сльозинка

Усі були ошелешені поведінкою дівчини: одногрупниці кидали докірливі погляди, хореограф була готова проклясти нахабу, якби не шоковий стан. Як Ангеліна сміє не коритися, ще й під час виступу?!

А богиня продовжувала чекати. Бездоганний слух вловив наближення переломного моменту в музиці. Нарешті муза грандіозно підскочила, скидаючись на лань, і почала з казковою точністю виконувати імпровізовану комбінацію з елементів, з якими познайомилася хвилину тому. Дівчата якось кумедно застигли в півоберта до глядачів, стоячи на руках, але Терпсіхора не зважала і продовжила своє соло.

Отож через повільну реакцію на такий танцювальний бунт, довелося їм так простояти до наступного переломного моменту, аби не занепасти постановку остаточно. Добре, що це тривало лише секунд двадцять.

Ну, хоча б дотанцювали всі разом...

...А після виступу для богині запахло смаженим. Керівник бігла розправлятися з нею за відсутність взуття на вальсі, недозволену зміну партнера і таку промовисту нахабність у фіналі. Оскільки Терпсіхора навіть не уявляла з ким розмовляю, з приводу чого, то це мало ще гірші наслідки ніж попередні пустощі, адже муза зверталася на «ти», відверто зізналася, що не здогадується, як звати цю істеричну особу, хто вона така, хвалилася кількатисячолітнім стажем танцівниці і все торочила про свободу творчості (врешті-решт лише заради цього богиня і взялася за роль смертної).

Ну а подружки Ангеліни зовсім зненавиділи Терпсіхору: Злата виголошувала якусь промову про бойкот, Аллочка регулярно поверталася в бік богині і накопичувала губки, а повненька Яринка шкірилася нечищеними зубами, тицяла пальцем з облупленим манікюром і противнюче гигакала.

Муза пригнічено пощкандибала надвір, подалі від цього жаху (де і поділася королівська постава і легкокрила хода), не вважаючи за потрібне навіть переодягнутися, адже нічого не тямила в моді...

Неподалік був невеличкий сквер, запилужений, нещасний. Богиня, забувши про гидливість, впала на лаву і дала волю сльозам. Вперше за кілька тисячоліть терпсіхора відчула на собі жорстоку критику, щокривавою шаблею різонула пещену гордовитість, не знала, як може собі зарадити. У думках пропливали привітні обличчя сестер муз, які ніколи б не повели себе так недостойно.

Раптом вона відчула дух Артеміди – володарки тварин, покровительки дикої природи. До її опущеної руки доторкнулося щось холодне і мокре – Терпсіхора здригнулася і підвела погляд...

Розділ 8

Муза, джентельмен Аелло Другий, прототип Цербера зі зграєю Гекади

Її пальці облизував один з учнів Прометея. Довгий рожевий язичок старанно полірував нігті. Іноді холодний чорний ніс тицявся в зап'ясток і змушував повертатися до реальності. Допитливі наївні оченята кокетливо зрідка кидали на дівчину грайливий і підбадьорливий погляд. Акуратна побушечка лапки вперлася в ніжку лавки для збереження рівноваги. Кумедний хвостик відмахувався від неприємних думок. Спираючись на те, що муза знала від сестри Артеміди, цьому милому створінню було місяців два. Його золотиста шерсть сяяла промінням сонця. Терпсіхора з тією «дівчачою» наївністю обережно доторкнулася до свого нового знайомого, простягнула долоню для привітання. Дивовижно, але цуценя зрозуміло ввічливий жест і подало мелесеньку лапку. Ще ніколи богиня не відчувала нічого подібного. Яка фантастично приємна на дотик подушечка! Така ніжна, м'якенька, оксамитова. Муза усвідомила, що вже не має права просто звідси піти, залишивши своє щастя дзявкати на горобців. На щастя, самовпевненості в богинь хоч відбавляй, тому Терпсіхора бадьорим кроком пішла до свого нового дому, рішуче взявши пахучу пухнасту грілку.

Завернувши за ріг, дівчина побачила прототипа Цербера – величезного пса. Його очі палали червоним сяйвом Аїда, випромінювали подвійну огидність циклопа. З роззявленої пащі звисали клапті піни. Замість половини лівого вуха з'явився не до кінця загоєний шрам. Лапи зайняли бойову позицію і були готові до шаленої гонитви. Промовистий гавкіт терміново скликав усю зграю до розправи із золотоволосим чужинцем. На жаль, відповідь не забарилася з-за сусідніх куців і через кілька хвилин надії на порятунок потонули в гарчанні...

Розділ 8

Муза і гуманна розправа мистецтва

...Цуценя притислося до богині, прищулило хвостик – нюхом відчувало, що саме воно накликало біду.

Добре, що у справжньої танцівниці ніколи не тремтять коліна, інакше вона б уже давно впала б від хвилювання. Жодної людини навколо немає, навіть ті загадкові колісничі наче припишили і переховувалися. Оце так ситуація... Ні прудкі ніжки музи з її божественною вправністю та винахідливістю, ні тим більше молочні зуби спадкоємця Аелло не зможуть їх захистити. А для всіх знайомих богів Терпсіхора зараз – Ангеліна, проста смертна, про яку ніхто не збирається турбуватися.

До найближчого дерева хвилин п'ять бігу. Пси скажені, тобто на жоден психологічний прийом не клонуть, а їхній напад скінчиться смертю цуценяти і стражданнями дівчини (богиня не може померти). Будь-який рух може спровокувати миттєву атаку, потрібно гранично контролювати навіть ауру, не кажучи вже про поведінку і міміку. Терпсіхора вперше жалкувала, що не випросила у дядька Аїда Цербера для ролі домашнього улюбленця-тілоохоронця.

Ну чому лише муза, а не богиня полювання, як Артеміда, або війни, як Афіна. Тут навіть Афродіта зарарила б, наславши «на божевільних псів божевільне кохання», а вона лиш може... Еврика! Треба якось змусити їх «впасти у транс танцю». Врешті-решт цьому мистецтву легше навчити, ніж хоча б інтимній ліриці чи історії.

Терпсіхора максимально зосередилася і почала випромінювати цю таємничу ауру натхнення, постійно мугикаючи для псів простеньку мелодію і мріючи, щоб у їхній крові виявилось хоч трохи аристократичної натури. Найголовніше – задурманити мізки ватажку, а все інше – його лап справа. Богиня повільно піднімала вільну руку в такт, щоб «промацати» контакт – наче під гіпнозом два собаки подали передні лапи. Через декілька секунд і решта підкорилася.

Але це лише потягне час, а з пастки треба якось вибиратися, не перестаючи так заворожувати цих бездар. Тоді муза повальсувала в бік дороги в надії отримати допомогу від загадкових незап'ячених колісниць. Собаки переслідували їх, щоправда в танці, отож після кружляння вони не були спроможні нападати.

Краєм ока вона побачила, що поряд зупинилося щось велике і жовте на колесах, розчахнуло двері – дівчина, довго не роздумуючи, стрибнула всередину, залишивши псів у трансі. А богиня й не здогадувалася про правила громадського транспорту, його сенс, маршрут, вартість...

Розділ 9

Муза в маршрутному таксі

Від найближчого чолові'яги пахло фірмовим ароматом Діоніса (алкоголем). Він розчервонілою рукою вп'явся в спинку найближчого сидіння. Людина перед безліччю приладів, яка сиділа попереду, мала досить аристократичний вигляд, порівняно з іншими. Дівчина поряд наче теж вміла випромінювати ауру, бо під дією якогось дивного солодко-важкого запаху (неякісна пудра у великій кількості) чомусь хотілося стати на три лікті нижчою. А ще вона забалакувала таку самісіньку металеву коробочку з декількома кнопками, якою богиня бавилася в кімнаті Ангеліни. Замурзаний хлопчак з величезним ранцем задумливо шукав поклади граніту науки в ніздрях. І ще з десяток схожих смертних хазяйнували в цій таємничій колісниці.

Машина рушила – і муза за інерцією вхопилася за найближче сидіння. Чоловічок непризентабельного вигляду, неправильно витлумачивши поведінку «леді з собачкою», вживши незнайоме богам слово некоректного змісту, неохоче звільнив місце, попередньо сплюнувши просто дівчині під ноги.

Щоб не образити цього джентельмена років сорока п'яти, довелося сісти. Навіть песик зіщулився, відчуваючи ненавмисну провину.

А маршрутне таксі все мчало в невідомому напрямі. Замість того, щоб запам'ятовувати дорогу, богиня легковажно вивчала мікроклімат у цій загадковій колісниці величезних розмірів, адже була переконана, що це диво відвезе будь-куди за бажанням, наче той килим-самоліт. Нарешті, вирішивши, що від зграї псів вони точно відірвалися, муза «спланувала» план повернення додому до Ангеліни. Бадьорим кроком, притримуючись за жовті трубочки, богиня наївно пішла попрощатися з «візником» і подякувати за поїздку, але її шокував словесний напад:

- Так, ти з собачкою, так «шо» двадцять гривень за проїзд, а «якшо» нема якоїсь там «справки» - «ше» двісті п'ятдесят. Ну і «ше» з десять за тебе!

- «Гривен»? Як правильно казати? – не мала ні найменшого уявлення про гроші муза.

Звісно, водій не мріяв, що дівчина з радістю дасть кілька сотень без решти, але збирався скандалом «вибити хоча б гривень сімдесят...

Розділ 10

Муза і геніальний учень її сестри Талії

А ось тепер уже нетерпляче засовався на сидінні дух Феміди. Так і кортіло порубати тим символічним мечем водія і переважити на терезах значущість однієї з богинь та блохастого цуценяти, адже його чомусь «оцінили» у сотню разів дорожче.

Не в музиних принципах було втікати, навіть граційно та стильно, з місця провини, але й дотриматися вимог вона теж не змогла б. Напруженість зростала, адже час зупинки обмежений, а водій хотів піймати двох зайців одночасно: і кругленьку суму отримати, і прочуханку за порушення розкладу не отримати. Нервовість передалася всім пасажирам.

Нарешті до чолові'яги дійшло, що цуцика з такою оксамитовою золотистою шерстю можна дорого продати на ринку, адже недарма така «мажорна» дівчина постійно тримала б його на руках.

- «Якшо» не маєш ліцензії – собаку конфіскуєм, - якомога байдужіше протягнув він.

Терпсіхора такого точно не сподівалася, але діватися було нікуди, отож, маючи надію лише на винахідливість песика, богиня обережно передала його в брудні зашкарублі долоні. А золотоволосий виявився ще тим давньогрецьким актором, адже настільки вжився в образ переляканої істоти, що випустив рідкий адреналін просто на подерті штані шахрая.

Захоплений геніальною грою водій благородно, але занадто поспішно і з найяскравішою лайкою передав юний талант Терпсіхорі і майже буквально виставив їх на свободу, не взявши ні копійки, але нанісши моральних травм на набагато більший рахунок...

Розділ 11

Муза прогулюється поблизу храму рідної стихії

Муза зі своїм вельмишановним супутником опинилася поблизу театру опери та балету. Мабуть, це іронія долі, адже саме акторська винахідливість пса привела їх до святині драматичного мистецтва. Отож обоє вперше відчули себе в своїй стихії. Терпсіхора, щоправда, трохи образилася, коли помітила спотворене власне скульптурне зображення на верхівці будівлі, хоча її сестри також не були схожі зі своїми кам'яними портретами. Але античні, такі рідні, колони дозволили пробачити все. Натхненна, вона пострибала по східцях до дверей з песиком на руках. Нагадаю, що на дівчині і досі був ковбойський костюмчик зі всіма деталями.

Чомусь цей храм Калліопи, Евтерпи, Мельпомени, Талії, Ерато, Полігімнії, Терпсіхори, Кліо та Уранії не хотів гостинно привітати одну зі своїх покровительок. Ніжна рука намагалася достукатися до мистецтва, але тільки викликала охоронця. Цей чоловік ледь-ледь скидався на інтелігента, але хоча б від нього не пахло Діонісом, а зовнішність не скидалася на циклопову.

Сприймавши богиню за акторку з самодіяльності, а песика за живий реквізит, він не зовсім вишукано переніс Терпсіхорину зустріч з мистецтвом на шосту вечора, але, на щастя досить культурно і не занадто грубо.

Дещо розчарована богиня пішла в бік торгового центру, що манив музикою. Несподівано в юрбі Терпсіхора запримітила чомусь знайому чорну хлопчачу чуприну. Це не міг бути жоден з богів-друзів, отож муза була не на жарт здивована, адже знала лише кількох людей. Богиня пришвидшила крок, заглянула йому в обличчя – і...завмерла. У перехожого були ті сяючі ясно-сірі очі-зорі, що, здавалося, володіли даром гіпнозу, орлиний ніс зі шляхетною горбинкою і білосніжна невпевнена усмішка...

І знову думки нейтралізував той таємничий погляд, зникла тисячоліттями відпрацьована впевненість, а цуцик, внюхуючи невідомий, але більш ніж цікавий аромат у повітрі, роззявив ротика чи то від здивування, чи то від спеки, чи взнак теплого привітання...

Розділ 12

Музине перше неофіційне побачення

Завмерши секунд на десять, вони дивились один одному у вічі. Богині несподівано захотілося, щоб це сяйво очей освітлювало їй дорогу все безмежне життя, цілу вічність. Муза нерішуче доторкнулася до його ліктя, аби переконатися, що це реальність, але незнайомиць витлумачив цей жест як натяк і обережно взяв її руку в свою. Вдруге вона відчула це казкове почуття тепла та надійності, спокою, який чомусь вибивав із колії. Їхні пальці сплелися – і хвилювання посилилося рівно у п'ять разів.

Терпсіхора не знала, хто він, які має наміри, що відчуває, але була готова йти за ним хоч на фінішну пряму колісниці Аполона (край світу), як би банально це не звучало. Здається, песик також винюхав цей аромат земних чар, бо покірно сидів на руці і вдавав з себе, для конспірації, чистокровного мес'є щонайменше в дев'ятому коліні.

Трійця наближалася до крупного торгового центру. Він здалеку сяяв різнобарвними вогнями, миготів десятками реклам і шохвилини проковтував через величезні прозорі двері сотні людей, зрідка дозволяючи деяким вибігти з цього пащеки. Компанія просувалася мовчки, бо всі розуміли одне одного без слів, бо кожен боявся порушити цю ідилію, що змушувала вірити у казку, бо не хотілося бути схожими на галасливих перехожих. Хлопець не зводив свого погляду з музи, адже врешті-решт вона була богинею, а дівчина зрідка кокетливо піднімала очі на юнака, романтично кліпаючи віями.

А незнайомця не хвилювали ні чудернацький костюм супутниці, ні підозріле цуценя, з яким їх не пустять у торговий центр, ні те, що він і досі так і не дізнався імені цієї чарівної особи. Йому просто хотілося милуватися незвичними зелено-сірими очима, пухнастими віями, ледь кирпатим носиком, ніжними губенятами, тією милою родимкою на правій щоці, якої він раніше чомусь не помітив (це була єдина деталь, за якою можна було розрізнити Терпсіхору та Ангеліну), ароматним довгим волоссям кольору чорного шоколаду.

А поблизу торгового центру саме у той момент тривав кількогодинний танцювальний флешмоб-марафон, отож наші герої вирішили приєднатися до цього заходу в честь «чогось там».

Розділ 13

Муза у танцювальному флешмобі

Ну а коли трійця підійшла вже зовсім близько до танцюристів-любителів, хлопець з дівчиною переглянулись, усміхнулись, муза підморгнула і поставила песика на асфальт, попередньо накинувши на його голову свій ковбойський капелюх, чому цуценя дуже зраділо. Після цього пара миттєво зайняла сусідні місця місця у флешмобі. Динамічна музика, божевільний ритм, глядачі-учасники, «незвичайна буденність», цікава компанія – все це було як у рекламному кліпі, або, як сказала Терпсіхора, у неймовірних видіння, які дарує Морфей доторком квітки маку. Звісно, королевою та королем цього саморобного танцполу швидко стали наші герої, адже божественний талант, помножений на тисячі років тренувань з боку дівчини і натхнення, буквально принесене музою, у степені величезного бажання чудово рухатися від незнайомця не могли не спрацювати. А собака сидів поруч, висолопивши язик і не маючи ні найменшого уявлення про свою подальшу долю, про «олімпійське походження» своєї новоспеченої повелительки і всі її проблеми через надання притулку такому чотирилапому симпатязі.

Юнак витримав би лише хвилин сорок такого танцю, але муза коректно за кілька хвилин до його виснаження запросила нарешті зайти в торговий центр елегантним жестом.

Песика вони прив'язали про людське око біля входу, на прощання погладивши його щонайніжніше. Весело сміючись, парочка зайшла в «чарівні двері» ТРЦ, що добряче налякали богиню, яку шокували всі сучасні механізми та прилади.

Розділ 14

Муза і кишенькова хмаринка

У торговому центрі очі розбігалися. Наші герої просувалися повільно, адже боялися хоч щось пропустити і хотіли щонайкраще все розглянути.

Першим зупинив візочок з солодкою ватою. Муза зачаровано спостерігала, як з повітря і якогось порошечку утворюється кишенькова хмаринка. Продавець врешті не витримав і запитав:

Ви чогось хочете?

Богиня не звикла до приземлених і стандартних фраз представників сфери послуг, отож відповіла абсолютно щиро:

Я хочу, щоб ця достойна людина завжди тримала мене за руку.

Ну а я хотів би, щоб ця загадкова леді ніколи не забрала в мене цю руку, - замріяно відповів юнак, забувши, що вся ця розмова реальна, повинна була б мати характер побутової, а поряд стоїть ошелешений свідок.

Від його голосу мурашки пробігли по її тілу, затуманювався розум і трепетала душа.

Продавець точно був шокований максимально, бо запропонував альтернативу у вигляді двох порцій солодкої вати зі знижкою. Коли богиня почула про можливість самостійно дослідити цю кишенькову хмаринку, у неї загорілися очі. Юнак вчасно це помітив, отож і погодився з пропозицією продавця, благородно розплатившись за двох, і це було абсолютно правильно, адже Терпсіхора так і не дізналася, що таке «гривна»...

Отримавши свої порції «твердої пари» на паличках, хлопець з дівчиною поспішили сісти за столик поблизу водограю всередині торгового центру. Юнак звично покуштував солодку вату, але богиню дуже здивував його апетит стосовно хмарок:

Ти це їстимеш? – заінтриговано спитала муза.

Звичайно, а ти на дієті? Вибач, я не думав, що так вийде... - зітхнув розчарований хлопець.

Дій... що?

Юнак уже взагалі не розумів, чи це переграна соціальна роль дурепи, яку так часто обирають дівчата, аби комусь сподобатися, чи просто незнайомка з пелюшок веде здоровий спосіб життя, і їй невідомо. Що може бути по-іншому, чи у неї просто абсолютно протилежні до середньостатистичних інтереси...

Але він постарався зрозуміти її і все пояснив, бо неможливо бути грубим з тим, у кого такий кирпатий носик і наївний погляд...

Терпсіхора обережно відірвала шматочок кишенькової хмаринки губами і наче знову відчула смак амброзії... Така чудесна легкість, ніжність, солод, що розтікається по тілу. Вата просто тала в роті. Богиня інстинктивно порівняла це диво з тими жажнучими макаронами і навіть усміхнулася краєчком уст цій фантастичній різниці. Тепер вона точно має, чим по-секрету похвалитися іншим музам. Адже ця хмаринка навіть набагато краща за нектар з амброзією...

Муза з цікавістю вивчала модний одяг у вітринах, розглядала техніку і задивлялася на предмети побуту. А юнак відповідав на всі її незвичайні запитання, і обом ставало все цікавіше в компанії одне одного. Але настала пора через зоомагазин повертатися до песика, що віддано чекав їх на вулиці. Хлопець купив для нього щенячий корм і мисочку, а богиня, здавалося, вже починала розуміти принцип нашої грошової системи, отож відчувала себе не зовсім зручно, адже це її цуценя, хоч хлопець і намагався згладити ситуацію.

А як зрадів песик, коли побачив своїх супутників – виску було на всю вулицю. На диво. У його малесенький шлуночок влізла досить солідна гірка корму. Мабуть, цуценя вже давно не наїдалося досита.

-До речі, ти вже вирішила, яке ім'я хочеш дати нашому чотириноному другові, - награно офіційним тоном поцікавився спонсор харчування.

-Думаю, йому підійде «Аелло»...

-А хто це? Ніколи не чув про таку кличку. Є схожі, але..

- Ну, тоді я тобі розповім...- з усмішкою та інтригою грайливо промовила богиня...

Розділ 15

Муза і Аелло II

...Декілька тисячоліть тому, коли боги часто спускалися з Олімпу, ігноруючи надокучливих смертних, талановитий мисливець Актеон, син Арістея та дочки Кадма Автонової, учень Хірона, дозволив собі ненавмисну нахабність перебувати під покровом одного лісу зі своїм кумиром та суперником – прекрасною Артемідією, покровителькою полювання, яка разом з Аполоном складає непереможний дует краси та грації королівських близнят Олімпу. Смертний посмів ненавидіти її через заздрість, попри величезний страх перед її могутністю. Того дня красуня дозволила кристалевій воді струмка відполірувати свою ніжну шкіру, а лісові німфи мали за честь прислужувати їй.

Очевидно, мойри не догледіли нитку мисливця, адже той, заблукавши в хащах зі зграєю хортів, побіг на веселий сміх і шум водоспаду, але навіть отямившись та зрозумівши, що він опинився перед богинею, яка не була задоволена невчасним приходом нахаби, Актеон не відчув сорому за нескромну поведінку і продовжив милуватися досконалим тілом та красою обличчя суперниці. Обурена до глибини душі Артеміда махнула рукою – і перетворився нещасний смертний на стрункого оленя, аби нікому не зміг розповісти про її ганьбу. А вірні колись Актеону пси, вважаючи покарання недостатнім, рвонули відмити честь богині кров`ю колишнього мисливця. Аелло очолив зграю у цій благородній справі, адже був готовий на все заради богині, скривдженої жінки, своєї справжньої покровительки...

...А цей юний чотириногий красень уже встиг стати його спадкоємцем: дотриматися принципів собаки-героя, здійснити невеличкий подвиг і заслужив право, аби я стала його покровителькою...

Розділ 16

Таємниця музи під загрозою

...Хлопець глибоко замислився над розповіддю. Здається, просто міф із хрестоматії, але чомусь не все так просто. Щось у цій дівчині було фантастично загадкове і таємниче. Але пауза затягнулася, тому він спитав:

- Звідки ти знаєш такі деталі грецької міфології? Ти цим цікавишься? Бо ми у школі вчили, але, мабуть, я й десятої частини твоїх знань у цій галузі не маю, а жаль... Виявляється, це так цікаво...
 - Було б обманом сказати, що я цим просто захоплююсь, адже це майже половина мого світу, а інша – танці, але це ти вже зрозумів. Хоча, здається, сьогоднішній день витіснив це все...
- З кокетливою усмішкою богиня опустила очі вниз, на пару сценічних ковбойських чобіт.
- Ти, схоже, багато часу присвячуєш мистецтву рухів? – вирішив повернути розмову в інше русло юнак.
 - Більше, ніж можна собі уявити, - і знову дівочий погляд замаскував ледь прикритий секрет богині та смертної.
 - Ти просто казково танцюєш! Я ніколи нічого подібного не бачив! З банального вальсу ти зробила справжнє шоу, затьмарила всіх партнерш на світі!
 - Не треба мовчати і про свої заслуги, сором`язливість юнаку не личить, - якимось напівсвідомо муза пролепетала слова батька.

У цей час Терпсіхора панічно продумувала хоч якийсь план повернення до будинку Ангеліни, адже вже починало сутеніти, а про свій новий режим дня богиня не мала ні найменшого поняття.

Вирішивши, що найпримітивніше завжди стає найнадійнішим, дівчина наївно запитала у свого супутника, як їй повернутися «додому». Природно, що джентльмен сам рвався провести леді у район танцювальної школи...

Розділ 17

Обережно, муза на дорозі!

Богині здавалося, що вони йшли по якомусь осучасненому лабіринті Мінотавра, а відважний Тесеї веде її за руку. Одноманітні шосе, дороги та стежинки переплітались у гігантське мереживо, яке, здавалося, сплела прабабуся титанів. Бліді коробки будинків намагалися дахами торкнутися до Олімпу, але творінню смертних на долю не випадає досягнення успіху, як любив повторювати татко Зевс. Підніжжя цих споруд розбавляли яскраві та недоречні написи, деякі з них навіть мерехтіли та переливалися. Після досконалості у екстер`єрі, до якої так звикла муза, це все здавалося їй крикливим несмаком. А

кожнісіньке дерево люди посміли посадити в окрему в`язницю, яка чомусь була представлена на диво достойним сталевими парканчиками – мистецьке переплетення металевих стебел та листя.

Де-не-де походжали замурзані голуби. Мабуть, вони від людей перебрали цю одноманітність,, страх виділитися, дріб`язковість та практичність, адже лиш безнадійно клювали брудний асфальт у пошуках поживи. Аеллу II Було навіть жаль їх лякати, адже примітивності таких величних птахів можна лише поспівчувати.

Як виявилось, сьогодні вперше за багато днів тут сонце роздавало зі стовідсотковою знижкою своє світло та тепло, адже хмари емігрували подалі, отож чи то проміння пестило шоколаді пасма волосся, чи то сама Терпсіхора сяяла, але хлопець не міг відвести від неї очей...

У калюжах після недавнього дощу плавав бензин, але муза якось по-дитячому бачила там лише веселку, адже найближча зірка щедро підсвічувала воду.

Раптом увагу богині привернув парк атракціонів, який мовчки обіцяв не одну веселу пригоду. Хлопець відразу зрозумів цей погляд – і вони рушили назустріч новим враженням...

Соколюк Софія 25.04.2001

БТ-82 ФБТ КПІ